

хи отъ мека овча вълна? Топло овчо млѣко пѣкъ би му подкрѣпило отпадналитѣ сили.

Изведнажъ си спомнилъ, че притежава безцѣнно съкровище въ видъ на елмазенъ прахъ. Нали Богъ му бѣше казалъ, да се не плаши отъ смъртъ, додето има този тайнственъ прашецъ, а така сжщо, че съ помощта на него може да добие всички блага на свѣта?

Може би това е лѣкарство, което ще повърне силитѣ му?

И той почналъ да дири човала, който билъ забравилъ съ години. Най-послѣ го намѣрилъ, ала той билъ съвсѣмъ празенъ: само на дъното имало още купчинка прашецъ. И когато човѣкътъ въ яда си почналъ да напада Бога, че той го излъгалъ, послѣднитѣ прашинки отлетѣли нагорѣ, блѣснали като елмази и угаснали.

Въ сжщия мигъ човѣкътъ умрѣлъ.

Когато душата му се прѣдставила прѣдъ Бога, той се ядосалъ и казалъ:

— Азъ се излъгахъ съ тебе и се срамувамъ, че ти си мое създание! Азъ прѣдполагахъ, че съмъ създалъ разумно същество, което ще остави на свѣта добри спомени, ще направи нѣщо полезно и ще съумѣе да си нареди живота. За това ти имаше *врѣме*, — азъ бѣхъ ти далъ пълненъ човалъ такова. Какъ ти го употреби? Ти го изгуби безцѣлно и си спомни за него едва тогава, когато въ човала не бѣше останало нищо. Какъ ти използува живота? Какъ ти използува врѣмето? Дай смѣтка!

Човѣкътъ навелъ глава и мълчалъ“.

Прѣв. ***

